

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 701/2015
08.10.2015. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиле В.Ђ.М. из Б., коју заступа Г.Н.М., адвокат из Б., против тужене Народне банке Србије из Београда, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1396/12 од 22.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1396/12 од 22.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 897/2010 од 11.11.2011. године одбијен је као неоснован тужбени захтев за утврђење да су ништави уговори о обављању привремених и повремених послова, закључени између странака за период од 21.10.2005. године до 20.01.2006. године, од 21.01.2006. године до 24.04.2006. године, од 21.04.2006. године до 28.06.2006. године, од 07.08.2006. године до 06.11.2006. године, од 07.11.2006. године до 06.02.2007. године, од 07.02.2007. године до 06.05.2007. године, од 07.05.2007. године до 26.06.2007. године, од 27.06.2007. године до 26.09.2007. године и од 27.09.2007. године до 11.12.2007. године (став први изреке). Истом пресудом одбијен је тужбени захтев за утврђење да је тужилца у радном односу на неодређено време код тужене почев од 21.10.2005. године, евентуално 27.09.2007. године и да се обавезе тужена да тужилци призна право и распореди је на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима (став други изреке). Одбијен је тужбени захтев да се тужена обавезе да на име накнаде материјалне штете у виду неисплаћеног регреса, топлог obroка и накнаде за јавни превоз за период од 01.11.2005. године до 30.11.2007. године исплати износ од 236.490,45 динара са каматом по појединачно наведеним месечним износима (став трећи изреке). Одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да у корист тужилце Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених, Фонду за здравствено осигурање и Фонду за незапослене уплати доприносе по

основу радног односа за обавезно осигурање у висини основице обрачунате на основу исплаћених накнада и утужених накнада за топли оброк, накнада за превоз и регрес за период од 21.10.2005. године до 30.11.2007. године (став четврти изреке). Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка (став пети изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1396/12 од 22.10.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда у ставу првом, делу става другог изреке који се односи на тужбени захтев за утврђење да је у радном односу на неодређено време код тужене, ставу трећем, четвртом и петом изреке и укинута наведена пресуда у делу става другог изреке који се односи на захтев да се обавеже тужена да тужилу распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима и у наведеном делу тужба је одбачена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавила ревизију тужилца због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09, 53/13-УС) који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ...55/14) и налази да ревизија није основана.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба поступка из члана 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Побијана одлука је јасна, потпуна, непротивуречна изведеним доказима и садржи разлоге о одлучним чињеницама. Указивање на континуирано обављање истоврсних послова тужиле код туженог и одсуство доказа у списима о обављању различитих послова тужиле у периоду од 2005. до 2007. године је у домену оспоравања правилности утврђеног чињеничног стања, противног члану 398. став 2. Закона о парничном поступку оцене уговора, закључених између странака и примене материјалног права а не повреда парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужилца је била по уговорима о раду у радном односу на одређено време код тужене од 15.12.2000. године до 20.10.2005. године када јој је решењем тужене, примљеним истог дана престао радни однос истеком рока на који је заснован. Тужилца приговором није побијала одлуку о престанку радног односа и наставила је рад код тужене до 30.11.2007. године по закљученим уговорима о обављању привремених и повремених послова, без јавног оглашавања за период од 21.10.2005. до 20.01.2006. године ради обављања послова уноса и обраде података банака у стечају Д. и Ј. у Општим пословима. За исте послове тужилца је ангажована уговором о обављању привремених и повремених послова за период од 21.04.2006. до 28.06.2006. године након чега је тужилца обављала послове рекламација по уговорима и архивирање документације наведених банака у стечају по уговорима о привремено и повременим пословима за период од 07.08.2006. до 06.11.2006.

године, од 07.11.2006. до 06.02.2007. године, од 07.02.2007. до 06.05.2007. године и 07.05.2007. до 26.06.2007. године. По уговору о обављању привремених и повремених послова тужила је у периоду од 27.06.2007. до 26.09.2007. године радила код туженог на пословима обраде и издавања потврда девизним штедишама по стању девизиних депозита, закљученим по уговорима са Д. АД у ликвидацији и Ј. АД у стечају и исте послове по уговору о привременим и повременим пословима за период од 27.09.2007. до 11.12.2007. године.

На утврђено чињенично стање правилно је побијаном одлуком примењено материјално право и то одредбе члана 37. и 197. Закона о раду одбијањем захтева за утврђење ништавости уговора о обављању привремених и повремених послова, захтева за утврђење радног односа на неодређено време почев од 21.10.2005. године односно 27.09.2007. године, распоређивање тужиље и накнаду материјалне штете у виду неисплаћених регреса, топлог obroка и накнаде за јавни превоз за период од 01.11.2005. до 30.11.2007. године. Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Правилно је побијаном одлуком оцењена пуноважност уговора о привременим и повременим пословима, закључених сагласном вољом уговорних страна, сукцесивно између странака. Тужила је као уговорна страна имала сазнање о садржини и правној природи уговора, закључених сагласно члану 197. Закона о раду. Послови који су предмет уговора нису трајне природе ни систематизовани код туженог. Такође супротно наводима ревизије правилно је оцењено да нису испуњени законски услови из члана 37. Закона о раду за преображај радног односа по уговору на одређено време у рад на неодређено време. Тужила није наставила са радом код тужене по истеку рока за који је рад решењем XV/4-7710 од 06.10.2005. године заснован. Тужили је престао радни однос 20.10.2005. године, решењем тужене које тужила није побијала (ни промену уговорног односа ни правне последице) и рад у наредном периоду тужила је без јавног оглашавања обављала ван радног односа, по уговорима о привременом и повременим вршењу послова за радне задатке, који нису трајне природе ни ситематизовани код тужене и односили су се на законом, временски орочене послове у вези депозита штедиша Д. и Ј.б. Правилно је одбијен и захтев за накнаду материјалне штете јер уговорима о привременом и повременим вршењу послова није успостављен радни однос и право на тражене новчане накнаде није прописано уговорима по основу којих је тужила у спорном периоду обављала рад код тужене.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**